

**Kroniek nr 59 van "Innemend Italië" op 956 ex.
Mijmeringen, bedenkingen, mededelingen, schrijfsels...**

VOGELTEMMERS EN SLANGENBEZWEERDERS

Die zaterdagavond, midden september, stond het geluk niet aan de zijde van de inwoners van Ovindoli. Hun avondmarkt werd geteisterd door een koude wind. Niet ideaal om de massa aan te trekken. Ook wij waren er al vlug van overtuigd alles gezien en min of meer geproefd te hebben. We zochten onze toevlucht in de wijnbar Zampano. Toen we de waard voorzichtig polsten in verband met het gure weer bevestigde hij ons dat het in de Abruzzes altijd koud is. "Behalve in augustus. Dan is het fris."

We waren niet de enigen die de warmte in de bodega hadden opgezocht. In ons gezelschap zat een soort van valkenier die zijn roofvogels reeds hun kunsten had laten uitvoeren. Toen we de grote vogel onder een van de tafels opmerkten leek het ons eerder om een gier te gaan dan om een soort van valk. Een bergarend was het zeker niet. Wat trouwens niet belette om een leuke babbel aan te gaan met de vogeltemmer. En een foto waarop hij fier met het dier poseerde kon er ook wel van af.

DUIZEND METER BOVEN DE ZEESPIEGEL

De volgende dag kondigt zich zonnig aan. Een uitstekende gelegenheid om een stukje van de legendarische Romeinse Via Tiburtina Valeria af te haspelen, ten minste dat gedeelte van de Strada Statale 5 tussen Celano en Corfinio. Veel verkeer hoeven we niet te vrezen want sinds de aanleg van de E80, moderne autostrade die Pescara met Rome verbindt, betekende dit voor de kleine lokale bedrijven niets meer of minder dan een economische en commerciële doodsteek. Het doorgaand verkeer had een snellere manier gevonden om van Pescara naar Rome te reizen. Of omgekeerd.

Ook enkele wielertoeristen hebben deze dag uitgestippeld. Vanaf het dorpje Collar-mele begint de langzame klim naar de de Forca Caruso tot 1100 meter. Voor de cyclisten onder de lezers geef ik hier nog enkele details weer. De klim in de richting van Pescara is 15,6 km lang en telt 445 hoogtemeters met een gemiddeld klimpercentage van 2,3. Kortom: een makkie. De motards onderweg ondervinden amper dat ze de gashandel iets meer moesten opendraaien. De top van de pas flirt met de boomgrens en hoewel de zon van de partij is voelt het nogal frisjes aan. De windmolens op de bergkam doen waarvoor ze gebouwd werden. De bergen van het Regionaal Park Sirente-Velino reiken tot goed boven de 2000 meter.

Foto: Cycling Cols

Van dan af aan begint de afdaling naar de vallei van de Sagittario. De relatief brede weg en de overzichtelijke bochten nodigen de wielertoeristen uit om als volleerde havigen naar beneden te duiken. Met de wagen zijn ze amper bij te houden. Dat is uiteraard ook de bedoeling niet want de mooie panorama's volgen elkaar in snel tempo op. En we zijn naar hier gekomen om van het landschap te genieten.

“ITALIA” PER LA PRIMA VOLTA

We passeren Castel d'Ieri, een van die zovele plaatsen in Italië waarvan de naam doet dromen naar de herkomst ervan. Blijkt dat het zou gaan om een verbastering van een of andere familienaam waarvan de adellijke lieden hier ooit een nederzetting hebben gebouwd. Het plaatsje was trouwens reeds bewoond in pre-Romeinse tijd.

In Corfinio worden we helemaal geconfronteerd met de vroegere geschiedenis. De basilica Valvense ligt ietsje buiten de stad langs de Via Tiburtina Valeria en werd opgetrokken op Romeinse funderingen. Het interieur heeft een prachtige ambone en wordt verder verrijkt met fresco's waarvan sommige teruggaan tot de 13de eeuw. In de onmiddellijke omgeving merken we nog enkele Romeinse muren. Aan een ervan hangt een merkwaardig bord. Het vertelt ons dat hier voor het eerst in de geschiedenis het woord “Italia” werd gebruikt. Het was de benaming van een alliantie van lokale stammen tegen

de Romeinse overheersing. Op 21 februari 49 voor Christus gaf de stad zich over aan de troepen van Julius Caesar.

Beneden in het dal besluiten we de SS 5 te verlaten om naar Sulmona en daarna via enkele lokale provinciale wegen terug naar Celano te rijden. We hebben namelijk enkele plaatsjes op de kaart aangestipt die bij een vorig verblijf in de regio te weinig aandacht kregen.

Sulmona kondigt zich op die zondagmiddag bijna totaal verlaten aan. Het is dan ook hilarisch dat de hoofdstraat versierd wordt met het digitale bordje “Z.T.L.” en de aankondiging “Varco Attivo”. Er loopt verdorie geen kat op straat! Daardoor belanden we wel in een zijstraatje waardoor we *La Cantina di Biffi* ontdekken. Een leuk restaurantje ondergebracht in een vroegere slagerij. Het kan ook een kruidenierszaak geweest zijn. Het interieur is in elk geval *molto suggestivo*. Voor de rest laten we de stad van Ovidius verder slapen, we hadden er vroeger reeds een kleine week verbleven.

Als degustief besluiten we toch om nog maar eens op zoek te gaan naar de archeologische site van Ercole Curino. Daarvoor passeer je eerst aan de Abdij Santo Spirito al Morrone waarvan de latere paus Celestinus V aan de oorsprong ligt. De abdij zelf behoort niet direct tot de meest bezienswaardige van Italië en werd in de loop van de geschiedenis ooit als gevangenis gebruikt. Van hieruit volgen we de klimmende weg naar de Eremo di Sant’Onofrio. Aan de scherpe bocht naar rechts ligt nog steeds een heel rudimentair voetbalveldje. Nog altijd afgesloten met rotsblokken, wellicht om te beletten dat het ingenomen zou worden als illegale kampplaats. Aan de parking op het einde van het straatje kan je genieten van een schitterend panorama over de vallei en de abdij. De restanten van het historische heiligdom liggen op wandelafstand, weliswaar langs een smal en geaccidenteerd paadje. Niet aan te raden bij regenachtig weer.

De terugweg naar Celano gaat over de SS 479 via Anversa degli Abruzzi en Cocullo. De route is prachtig en kronkelt zich langs en over de heuvels. We besluiten om halt te houden in Cocullo omwille van een toch wel heel eigenaardige traditie: *la Festa dei Serpenti*.

Foto Wikipedia

Op de eerste donderdag van mei wordt het beeld van de heilige Dominico Abbate volledig onder de slangen bedolven. Zo wordt het door het dorp en de omliggende velden rond gedragen.

Dit folkloristisch gebruik zou er gekomen zijn na het bezoek van Dominicus op het einde van de 10de eeuw. Als aandenken (of relikwie) schonk hij de plaatselijke bevolking een hoefijzer van zijn ezel en een maaltand, dit ter bescherming tegen de wilde dieren. En aangezien de streek vergeven zit van de

slangen werd deze hoedanigheid nogal vlug in verband gebracht met de toornslang. Nu waren de bergbewoners natuurlijk niet zo gek om met een nest dodelijke serpentes op stap te gaan. De toornslang is helemaal niet giftig en zijn beet veroorzaakt voor de mens slechts enkele schrammen.

Waartegen de heilige geen bescherming biedt zijn de aardbevingen. De kerk ter ere van San Dominico Sabato was bij ons bezoek, 7 jaar na de befaamde aardbeving van l'Aquila, nog steeds gesloten wegens restauratie. Zelfs het bordje met deze aankondiging hing reeds schots en scheef. Het beeld zelf werd overgebracht naar de Santa Madonna delle Grazie. Daar troffen we een mooi triumviraat aan: de heilige Agatha, de favoriete van de *Catanesi*, Sint Nikolaas, de beschermer van de *Baresi*, en onze slangenbezweerder.

En ten slotte voor de geïnteresseerden, we legden die dag 157 km af. Met de auto. In Celano zochten we die vooravond nog een terras op en was het 25° Celsius. Met zicht op het imposante kasteel.

Sant'Aghata, San Nicola (ditmaal met de ton en de 3 kindjes) en San Dominico (verlost van zijn slangen)

Tenzij anders aangeduid zijn alle foto's eigen materiaal.

Marc Vandenbon
Auteur van "Innemend Italië"
marc.vandenbon@telenet.be
www.innemenditalie.be

Avondvullende voordrachten:

- Rome, andere paden
- Innemend Italië

Info op aanvraag

